

DOMOVINA

Iskaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne petstojbine ter od vsake petstojbine po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gid., za pol leta 1 gid. 50 kr., za četrto leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Kdo seje prepír.

Že v zadnji številki tega lista smo označili svoje stališče gledé postopanja nekaterih krogov proti Dragotinu Hribarju; nismo še tačas vedeli za izid posvetovanja volilnih mož, ki se je vršil pod vodstvom „Slovenskega društva“ v Celji dne 4. marca t. l.

Ko pa smo o njem izvedeli, resnično, da smo se začudili. Ta shod je proglasil za kandidata v peti kuriji preč. g. J. Žičkarja in Dragotin Hribar je izjavil, da umakne kandidaturu kot kandidat „Slovenskega društva“.

Naše čudenje je veljalo v prvi vrsti postopanju „Slovenskega društva“. To društvo je bilo izbralo Dragotina Hribarja kandidatom in pod vodstvom istega društva se je proglasil novi kandidat in „pobil“ prvi. In to društvo je svojemu tajniku (Dragotin Hribar je namreč bil tajnik „Slov. društva“) izvolilo in onemogočilo kandidaturu!

Kako more društvo tako postopati? ali je tako društvo sploh resno društvo, ali ni marveč samo nekako orodje v roki posameznih, ki potem to orodje sučejo na desno ali na levo, kakor jim je slučajno poljubno? In ali je dostojno postopanje, kakeršno se je uprizorilo proti poštemu narodnjaku? Žal, da moramo na ta način proti društvu in voditeljem izgubiti zaupanje, ki bi nam prav potrebno bilo.

Še bolj smo se čudili postopanju društvenega predsednika. Že določba kraja za shod volilnih mož nas je presenetila: v Celje, v tako oddaljen kraj kličejo se volilci! Ako bi se hotela izvedeti resnična volja volilnih mož, moralo bi se sklicati več shodov, za vsak okraj posebej, da bi se mogli vsi udeležiti. Kdo pa more priti izmed volilnih mož v Celje? Večina njih gotovo ne — in res se je zbrala dne 4. t. m. v Celji prav izdatna manjšina volilnih mož. Da so prišli

večinoma preč. gospodje duhovniki, naznanimo tistim, ki so o tem še dvomili.

In kako se je vršil shod? Gospod predsednik je po izrazu svojega osebnega prepričanja gledé Dragotina Hribarja (o tem pozneje) jel čitati razne dopise, katere je prejel gledé kandidature Hribarjeve; seveda so bili ti dopisi bridke pušice proti „sovragu“ Dragotinu Hribarju. Ako bi kdo tudi o tem še dvomil, bodi mu javljeno, da so bila ta poročila počez iz rok preč. gosp. župnikov in kapelanov — baje v imenu volilnih mož tega in onega kraja. Pri tem je bil Dragotin Hribar obsojen, sam poslušati natančno in doslovno prečitana poročila — res smilil se nam je. Ko pa bi morala priti na vrsto druga poročila, ki bi naj poplaskala okus po prvih, namreč poročila, katera so odločno zastopala Hribarjevo kandidaturu, jelo se je gospodu predsedniku muditi; samo temu je seveda pripisovati, da mnogo, mnogo . . . povdarimo mnogo takih poročil ni omenil, druga pa je samo „mogrede“ omenil, in povsod imenoval!

Po takem poročilu se je potem glasovalo. Toda čemu glasovati? Dragotin Hribar je uvidel, da po takem postopanju predsednikovem ne more več biti kandidat „Slovenskega društva“ in izjavil je, da ne kandiduje več kot kandidat tega društva. Pravo je pogodil!

Užaljen je bil po vsej pravici toliko bolj, ker so mu od vseh strani volilni možje zatrjevali; da se strinjajo z njegovo kandidaturu in da bodo samo njega volili. Ko bi bil hotel, lahko bi bil prečital tiste dopise (videli smo jih); toda čemu? Kjer se po naročilu dela in glasuje, tam ni mesta za prepričanje.

Vsega tega ne bi omenili, ako se ne bi bila pri imenovanem shodu novič pokazala ona nestrpnost in ona politika, katera se sedaj razširja po listih „Slov. Gospodarju“, „Slovincu“ in „Südst. Post“ in katero smo že zadnjikrat obsojali. Dosegla je zadnjič svoj vrhunec. Gospod

predsednik „Slovenskega društva“ je pokazal svoje soglasje z navedenimi listi in lotil se je osebe Hribarjeve, kakor kakega zlodejca. Očital je, da je Kranjec pred 25 leti zanesel prepír na Štajersko in da je zopet sedaj Kranjec prepír začel, da je Hribarjeva kandidatura izzivanje, da je Hribar „privandral“ na Štajersko, da je njegova „Domovina“ brezpotrebna in škodljiva, obsojal je, da je Hribar prijatelj nove šole itd.

Proti takemu napadanju, ki sedaj dan na dan bolj sili v javnost, ne moremo molčati; tukaj ne gre več za osebo kandidata, s tem se hoče uprizoriti boj, kakoršen divja onkraj Save, to je rušenje slovenske celokupnosti, in nestrpnost, katere bi posebno na Štajerskem ne bili pričakovali — ako bi ne bila dandanes doba pogubne reakcije. Zakličemo temu počenjanju krepek — stoj!

Ne moremo si misliti žalostnejše prikazni, kakor te, da se Slovenci še dandanes cepijo v Štajerce, Kranjce, Korošce itd. Vsi smo istega rodu, iste vere, iste narave in vendar si stavimo umetno ločilo, katero naj bi raje odpravili. Naši stari politiki, ki bi morali biti izkušeni, navzemajo se duha, ki je izginil že med priprostim ljudstvom, in mrzijo Kranjca, ker je Kranjec, Korošca, ker je na Koroškem doma, kakor da bi ne bili Slovenci. Kam zaidemo? Slovenska celokupnost, ki bi naj bila sveta vsakemu in posebno omikanemu Slovincu, je itak naše jedino upanje za zboljšanje narodnostnih razmer — in sedaj je naši voditelji ne poznajo več!

Kranjec ki je prišel na Štajersko in je ves čas deloval za našo narodno stvar z vsemi močmi in po svoji vednosti, in ki je od nas z veseljem bil sprejet, ta se sedaj imenuje „privandranec“, kakor kak nemškutar, ki bi se vsilil med nas! Trden narodnjak, ki je ustanovil v „nemški“ trdnjavi tako lepo podjetje, položil vanj tolik kapital in ustanovil tiskarno, ki se

LISTEK.

Starčka.

Ruska narodna pripovedka. Po Tolstoju napisal Brinjos. VIII.

Ves ta dan, ko je ostal Elizej v koči pri bolnih, umirajočih ljudeh, čakal je Efim tovariša. Šel je nekoliko in se vsedel. Čakal je in čakal, zadremal, se zopet prebudil, še nekoliko počakal — toda tovariša ni. Vsak trenutek pogledal je po cesti. Solnce je že zatonilo za vasjo — a o Elizeji ni sluha ne duha. — „Morda pa ni šel po tej poti, ali pa je šel mimo, ko sem jaz spal in me ni opazil. Toda tukaj se ne vidi daleč; v stegi ga bom že zagledal. Ako grem nazaj, oddaljiva se še bolj. Na prenočišču se bova že sešla.“ Prišel je v vas in poprosil nočnega čuvaja, ako pride tak in tak starček, naj ga pošlje k njemu v kočjo. A Elizej ni prišel prenočevati. Potoval je Efim dalje in vpraševal ljudi, ako so videli kakega plešastega starčka. Odkimavali so mu vsi. Čudil se je Efim temu in potoval je sam samcat. Našla se bodeva že

— misli si — kjersibodi: ali v Odesi ali pa na barki — in nehal si je beliti glavo.

Na poti se mu je pridružil neki ptujec. Neznanec v duhovskeji čepici, v svečeniškem plašču, po katerem so se igrali njegovi dolgi lasje, bil je že na božjem potu na gori Atas in romal je že sedaj drugikrat v Jeruzalem. Sešla sta se na prenočišču, se seznanila in potovala skupaj.

Prišla sta srečno v Odeso. Morala sta čakati na ladijo tri tedne. Nabralo se je mnogo romarjev. Zopet je povpraševal Efim po Elizeji — a videl ga ni nikdo.

Neznani tovariš je učil Efima, kako se more brez plačila na ladiji prepeljati; toda Efim ga ni poslušal. „Rajši — pravi — plačam vožnjo; saj sem že denar pripravil“. Oddal je 40 srebrnikov za vožnjo tja in nazaj in si nakupil kruha in slanikov za na pot. Usidrala se je ladija in vkrcali so se romarji, med njimi tudi Tarasič in njegov tovariš. Potegnili so mačka, odjadrali in se spustili na širno morje. Po dnevi jadrati so dobro; na večer vzdignil se je veter, dež je začel liti in barko je premetavalo, ko orehovo luščino. Popotniki so se prestrašili, ženske so zdihovale

in tudi slabejši možki letali so zbegani po krovu in si iskali varnejšega kotička. Lotil se je tudi Efima strah, samo, da ga ni kazal na zunaj; kjer se je bil skraja usedel, tam je tudi ves čas obsedel in krčevito stiskal svojo torbo. Na tretji dan se je morje pomirilo in ko se je petikrat zora obnovila, zagledali so že Carigrad. Nekateri ptujci šli so na suho, posebno ogledovat si Sofijno cerkev, kjer gospodarijo sedaj Turčini; Efim ostal je pa rajši na krovu. Kmalu je zopet vršela ladija po morski gladini. Ustavili so se še v Smirni, v Aleksandriji in konečno so srečno dospeli do Jafe. V Jafi so se izkrcali vsi romarji, kajti od tukaj pa do Jeruzalema je le 70 vrst peš hodá. Pri izkrcanju prebili so ljudje zopet dovolj strahu: morali so raz visokega krova v nizek, mal čoln, ki se je gugal na morskem površji, da se je nekaterim kar mešalo, ko so lezli vanj. Dva popotnika štrbunknila sta v morje, a izvlekli so ju srečno, samo da sta bila mokra ko miši.

Ko so bili vsi na suhem, jeli so prepevati; četrty dan dospeli so v Jeruzalem. Ustavili so se za mestom, na ruskem dvorcu in dali si podpi-

lahko šteje med najboljše na avstrijskih tleh, ta se sedaj zaničuje kakor tujec. Da bi le dosti takih „privandrancov“ imeli. Ne bomo kratili zaslug temu ali onemu stanu, toda priznati moramo, da bode narodnostni boj po naših mestih odločil razvijajoči se obrtni stan. Največja zaslepljenost je toraj, ako zavračamo od sebe na omenjeni način druge Slovence, ki slučajno niso na Štajerskem rojeni. Tužna nam majka!

In časopis „Domovina“, ta je nepotreben in škodljiv! Da ni nepotreben, to nam najbolj svedoči prikazen, da se je ta list v kratkem času svojega obstanka tako udomačil, da se razpošilja nad 2000 naročnikom, in da se ga je posebno priprosto ljudstvo poprijelo. To hujskanje proti „Domovini“ izvira samo iz sebičnih namenov in osebnega sovraštva „Slovenskega Gospodarja“, ki se pač z „Domovino“ ne more v nikakem oziru meriti in se zato tudi vedno zavidno obrača v svojih člankih proti njej. To moramo enkrat povedati v znamenje, da dobro vemo, pri čem da smo. In tako zavrtno tekmovanje naj zanesse v naš narod prepričanje! Fej! — Nepristranost, koja je vedno gojila, zastopala bode „Domovina“ tudi za naprej, izogibala se bode vsakemu prepiru, kolikor se bode dalo in povzročila ga ne bode nikdar, in prepričani smo, da bode ravno zaradi tega še bolj kakor doslej postala občno glasilo štajerskih Slovencev, namreč onih, ki so dobre volje.

Seveda nova šola se mora tudi uporabljati proti prepričanemu narodnjaku, in vendar je to vprašanje pri nas najmanj pereče. Da bode ljudska šola med drugimi gojiteljica verskega duha, o tem smo gotovo vsi jedini in Dragotin Hribar je to tudi vedno povdarjal. Ali pa moremo mi v tem oziru kaj očitati našim slovenskim šolam? Ali ne delujejo naši učitelji složno z gospodi duhovniki za nravno odgojo naše mladine? Bodimo pravični in priznajmo, da je naše narodno učiteljstvo ugledno in da je gotovo jeden prvih stebrov naše narodnosti.

Zaradi naših šol se nam torej ni treba razdvojiti, oni, ki je prijatelj našega učiteljstva, ni nič zakrivil! Pri nas zaradi šol ni treba drugega boja, kakor tega, da dobimo povsod narodne šole in narodne učitelje. Naj se šolska vprašanja rešijo v kateremkoli smislu, za naše razmere bodo spremembe neznatne. Za naše razmere so sedanje šole dosti, prav dosti koristile, ker so probudile naše ljudstvo iz prejšnje nevednosti in zarobljenosti. Ali se ne spominjamo več onih žalitev, ko so nas Slovence naši nasprotniki smatrali za čisto nevedne ljudi, naš jezik samo za hlapčevski jezik, kateremu tudi radi tega ni dati javne veljave? Da so se v tem oziru razmere premenile, gre gotovo hvala našim ljudskim šolam in učiteljem.

Ne prepirajmo se torej za — Aberitov oslovsko senco, nego če hočemo katero ziniti, dvignimo raje svoj glas v zboljšanje učiteljskih razmer (tudi glede gosp. katehetov), zakaj znano je, da je ljudski učitelj v kljub vsem sposobnostim pravi revež v gmotnem oziru. Bodimo pravični na vse strani in vsakemu stanu in ne po-

sati in potrditi potne liste. Efim in njegov tovariš sta nekoliko poobedovala in se napotila nato k svetim krajem. H grobu Gospodovem ju še niso pustili. Zgodaj zjutraj šla sta v ruski samostan, pomolila in darovala svečki. Pogledala sta si potem celico Marije Egiptovske, kjer se je ona odrešila. Šla sta v samostan Abrahamov; videla sta mesto, kjer je hotel ta očak žrtvovati svojega sina. Napotila sta se nato tja, kjer se je Kristus javil Mariji Magdaleni in obiskal cerkev sv. Jakoba. Vse znamenitosti po mestu mu je razkazoval ptuji tovariš in mu tudi pravil, koliko je kje plačevati in kje se sveče darujejo. Vrnila sta se zopet na prenočišče, toda komaj da sta se vlegla spat, začel je neznanec premetavati in preiskovati svojo odejo. — „Ukradli so mi — pravi — mošnjiček z denarjem; 23 rubljev je bilo: dva desetaka, drugo pa drobiž.“ — Tarnal je in tarnal ubogi ptujec, toda kaj si hoče. Vlegla sta se spat.

IX.

Ležal je Efim in napadla ga je izkušnjava. — „Hm, neznanec že ni nikdo denarja ukradel — meni —; saj ga ni imel. Nikjer ni plačeval.

stavljammo same sebe v tisto sredino okoli katere se suče svet: to načelo bi za nas bilo zdravje, kakor svojim za narodno stvar vnetim ljudem izpodkopavati postanje in obstanek.

In končno, da se vrnemo: ker pravite gospodje, da se je zasejal po Kranjcih med nas prepir, kdo pa je začel prepir? Saj ste pravični; ali niste sami začeli prepira? In ali ne obsojate sami sebe, ko tožite zaradi početka prepira? Pri nas ni bilo o prepiru ni duha ne sluha, dokler si ga niste sami na umeten način prozvali. Čemu se torej delate nedolžne, ko ste krivi in zvrčate prepir na tiste, ki so delali vedno za mir in sporazumljenje.

Naši najnovejši pojavi.

V zadnjih dneh so se pokazali v našem narodnem življenju tako tužni pojavi, ki morajo v srce boleti vsakega pravega rodoljuba, ki očitno in samosvestno nasprotujejo našemu narodnemu teženju in slavljenu sporočilu preprodne narodne dobe naše.

Za to jim veljaj resna in slovesna beseda, bodi jim odločna opozoritev, bodi jim neposlušna svaritev! Doživeli smo prebriski trenutek, ko se je v nas izustila in povdarjala doslej nepoznana in iz našega moštva in narodne zavesti ter našega ponosa iztirana beseda, o razliki med štajerskimi in kranjskimi Slovenci.

To je tem tužnejše, ker je to novotarijo v nas porodil slovenski list, ker jo je raznašal in razširjal in neposredno povdarjal mož, kterega je zaupanje slovenskih rodoljubov postavilo na najvažnejše mesto našega javnega narodnega življenja. In ob tej priliki se je ta doslej po nas toli čislani mož, kteremu smo dali svoje popolno zaupanje, o kterem smo častili in videli nekako nadaljevalca in nositelja načel nezabnega Rajča in Trstenjaka, ta mož se je toli spozabil, da nam je ustanovitev „Slovenskega Naroda“ po Kranjcih Tomšiču in Jurčiču označil kot nesrečo, kot škodo, ki nam je prišla iz Kranjskega.

Kako pa je spekle vse rodoljube očitane predsednika „Slovenskega društva“, da je tudi „Domovina“ nepotreben list in da za štajerske Slovence zadostuje „Slovenski Gospodar“. Tukaj je g. predsednik nehote pokazal svojo svojevolskost in nestrpnost. Tisoče narodnjakov naj molči, naj nima prostora svojega zagovora, samo, da bode govoril jeden ter vladal brez kritike ter delal kar in kakor mu drago. Samo nekaj izvoljencev naj brez ugovora komandira. Kam smo prišli?

Strmeli smo nad temi gotovo malo ali morebiti tudi preveč premišljenimi besedami, bolelo nas je, da se po tolikem času smrti kamnajo pri nas možje, ktere časti slovenski narod med svojimi prvoboriteli in narodnimi mučniki. Tako se plačuje listom, kterih se je grajalec v pravični in pošteni polemiki proti vrstnikom sam posluževal.

Človek bi mislil, da naši javniki in parlamentarniki vendar imajo vsaj nekaj okusa v tem, kar se pravi takt in dostojnost. Čudom

Meni je vedno pravil, kje naj kaj dam, a sam ni segel nikdar v žep; še z mene je spravil nekaj rubljev.“

Premišljeval je tako Efim in postal je na samega sebe nejevoljen. „Kaj bi človeka sodil, to je greh!“ Toda misli se ni mogel iznebiti. Komaj je na to nekoliko pozabil, že mu je zopet šinilo v glavo, kako je ptujec pazil na denar, a sedaj pa toži, da so mu ga ukradli. Saj ni imel ničesa; sam izgovor.

Na jutro sta vstala in šla k ranej službi božji v cerkev Gospodovega groba. Ptujec ni za korak pustil Efimija samega in hodila sta skupaj.

Prišla sta k cerkvi. Ljudstva — ptujcev — romarjev ne le ruskih, nego vseh narodov, Grkov, Turkov, Armencev, Lircev itd. nabralo se je neštevilno. Prišel je Efim z romarji do Svetih vrat, kjer je stala turška straža in šel do mesta, kjer je bil Spasitelj snet s križa in pomaziljen in kjer je gorelo devet velikih svečnikov. Tudi Efim je daroval tam svečo. Potem je vedel ptujec Efima na kvišku po stopnicah na kraj, kjer je stal križ; pomolil je starček nekoliko na

smo se tedaj čudili, da je ob priliki resnega, moškega, zaupnega narodnega zborovanja, proti nevšečnemu kandidatu predsednik „Slov. pol. društva“ pročitaval taka zasebna pisma, ki so skrajno žaljiva, ki spadajo pred kazenskega sodnika.

Samo po sebi je umevno, da so imela pisma določen in zaupen namen, da pa poročevalec nikdar ni imel pravice in ne pooblastila, javno jih pročitavati. Stvar je taka, da se ima poročevalec samo milosti in blagodušnosti žaljenega rodoljuba, kterega zaslug nikomur ni moči utajiti, zahvaljevati, če ga ne zadene zaslužena kazen posvetne pravice. Pričakujemo pa od njegove lojalnosti, da možko in častno popravi storjeno krivico. Če ti pojavi označujejo naš občni tužni narodni položaj, nas je zadel v štajerskem deželnem zboru nepričakovano, nečasten, omadežujoč udarec.

V pričlo naših poslancev se je dovolilo zloglasni „Südmarki“ podporo 200 gl.

In vsi slovenski rodoljubi in davkoplachevalci ste doživeli to veliko čast, da bote s svojimi žulji pomagali uničevati Slovence, na rodni mu zemlji; vaš denar bodi tujcu moč, da vas prežene iz očetove hiše, ter vas pretvori v ptujce na torišču vašega rojstva.

Pri dotični debati sta imela samo dva poslanca pogum, ožigosati v moških besedah go rostanost nemškonačionalne zahteve, a drugi — kolikor jih je, so molčali. Čast in moštvo bi zahtevalo, da se vsi poslanci kot eden mož postavijo po robci, da z vsemi silami preprečijo sramotilno nam nakano, a zdi se nam, da se jim vceplja gori žabja kri. Da so naši poslanci pravočasno zahtevali istosvotno podporo družbi sv. Cirila in Metoda, da so bili popolnoma na mestu, — nikdar bi ne bil ponižan naš narod na tak način. Naša nečast je tem večja, ker so prejšnja leta Nemci sami v odsotnosti Slovencev to zahtevo kot nedostojno odbili, sedaj pa, ko je baje stališče naših poslancev in naše stvari v deželi čudom mogočnejše in trdnjše — sedaj se nam prigodi toliko poniževanje, kterega bi se celo na Koroškem sramovali.

Najčudnejše in značilno v tej stvari je to, da poslanci niso obvestili takoj našega javništva in razumništva. Njih dolžnost bi bila brzojavno naznaniti dogodek našim listom, vprašati javno naše mnenje, izdati izjavo na narod, — a vse nič, vse tiho, kakor bi se nič ne zgodilo.

Upamo, da bo naše zavedno razumništvo, vsepovsod odločno protivilo se in slovesno protestiralo proti takemu napadu deželnega zbora na Slovence. Da bo poklicalo na prepotrebni shodih naše poslance na račun in odgovor, kterega so mu na dolgu že od časa njih vstopa v deželni zbor, da pove vsemu svetu, da ne da in ne trpi, da njegov denar služi podjarmljenju in iztiranju Slovencev iz rodne zemlje.

Golgati, a razkazali so mu še kraje: kjer se je zemlja razpočila do svojega osrčja, kjer so pribijali z žreblji Kristusove roke in noge na križ in kjer je kri Odrešenikova kapljala na grob Adamov. Videl je še kamen, na kterem je sedel Gospod ko so ga s trnjem venčali in steber, na kterega so ga privezali, ko so ga bičali. Rad bi bil še kaj ogledal, a ljudstvo je že drvelo v votlino groba Maziljenčevega, kjer se je ravnokar končala služba božja drugovercev in se pričela pravoslavna. Tudi Efim in njegov tovariš pohitita v votlino.

Hotel se je Efim iznebiti neznanca, zaradi kterega je že večkrat v mislih grešil, toda zaman — vedno mu je bil za petami. Ko sta stala v molitev zatopljena v cerkvi, gledal je Efim naravnost na oltar, šepetal svojo molitvico, toda sedaj pa sedaj ušla mu je roka ob bok in potipal je skrbno, ako ima še mošnjiček in če mu ga že ni kdo posmukal. Uhajale so mu v molitev misli: ako so res tovarišu ukradli denar, tedaj treba paziti, ako se mi je pa nalagal, varovati se moram še bolj.

Kam plovemo!

Svojem očem nismo verjeli, ko smo dne 20. februarja t. l. zagledali nasledni članek v „Slovenču“. Da se svetnemu razumništvu, kar tako meni nič tebi nič vrže v obraz neresnica in ga izzivlje v boj, je pač nepremišljeno in gotovo nedoglednih posledic, ne le za narodnost, temveč tudi za sv. vero. Danes ne bomo odgovarjali na ta članek, temveč ga dosledno natisnili in slovensko ljudstvo naj samo sodi, kdo začinja in dela preprič. Ravno sedaj v tem času bilo bi najpotrebneje ukleniti se drug drugemu in skupno delati proti nasprotnikom. Morda da je v resnici kje verska mlačnost, a celemu posvetnemu razumništvu se to nikakor očitati ne more. Zato upamo, da to ni splošno mišljenje čast. duhovščine, temveč le posameznika, ogorčenega po odotnih krajevnih razmerah.

Naši nasprotniki.

(Izv. dopis s Štajerskega.)

Ako si ogledujemo katoliško gibanje po slovenskih krajih, zlasti na Kranjskem in Štajerskem, moramo odkritosrčno priznati, da smo štajerski Slovenci zadej za svojimi sosedi. Res, nekaj se je tudi že pri nas storilo, ali ona živahnost, oni vsestranski napredek katoliške stvari, katerega občudujemo na Kranjskem, se še ni vzbudil tukaj. Pač v teoriji povdarjamo tudi mi kaj močno katoliško načelo in obsojamo nasprotnike katoliške ideje, ali v praksi še vedno preveč rabimo narodnostno načelo kot merilo za obsojajo svojega in tujega delovanja. In to je ravno zakrivilo, da nismo spoznali tako dolgo in deloma še zdaj ne spoznavamo svojih nasprotnikov, kateri se trudijo na vso moč zadušiti vsako vzbujenje katoliške zavesti.

Toda zaman, dolgo več ne bo, da se bo tudi pri nas vzbudilo ljudstvo ter začelo ceniti visoko, nad vse sveto vero kot svoj najdražji zaklad in vtemeljilo ž njo svojo pravo srečo. Sprevidelo bo, da mu to ne bodeta nikdar prinesla liberalizem in socijalna demokracija, nasprotno bo uvidelo, da sta to dva nasprotnika, ki uničujeta njegovo moč. Prvi mu jemlje zdravo razsodnost ter ga mami z liberalnimi frazami, a drugi bi mu rad spodnesel noge, da ne bi mogel priti na pot pravega blagostanja, pravega napredka. Če tudi sta si ta dva naša nasprotnika malo podobna po zunanosti, v kateri nastopata, vendar se družita po duhu, ker imata oba po svojem bistvu isto smer, ljudstvu iztrgati iz srca vero ter ga potem prepustiti človeškim strastem. Ali ni to res? Le glejmo!

Liberalizem je pri nas razširjen med svetnim razumništvom. To je brezbriznost za cerkev, vsaj ne priznava versko načelo kot absolutno načelo, česar nikdo ne taji. Pač pa je narodno. Oni del razumništva, ki se je odtujil svojemu narodu ter se ponemčuril, ne škoduje več tako neznosno veliko. Nemčurji sovražijo slovensko narodnost ter jo zatirajo, kjer le morejo. To pa ni pot, da si bi pridobili zanesljivih privržencev, ker sovraštvo rodi zopet le sovraštvo. Res, oni

bogati nemčurji, ki imajo dolžnike, izkoriščajo dobro ta vpliv ob volitvah. To je na vsak način škoda, vrhu tega tudi jako krivično in breznačajno postopanje, zatiranje tujega prepričanja, katero bi se moralo spoštovati od vsakega, če tudi je popolno drugega mišljenja. To je naravnost surovost. Da se takim tiranom nasprotuje s peresom in besedo, bo vsakdo odobral, ako mirno sodi. V tem imata oba slovenska politična lista, ki izhajata na Štajerskem „Slov. Gospodar“ in „Domovina“, zaslug. „Slov. Gospodar“ že 30 let vrlo drami in budi štajerske Slovence, naj nikar ne zabijo, da je častno biti slovenske krvi. Pred par leti se mu je pridružila „Domovina“ ter ga podpirala v tej nalogi. Tudi njej se mora pripoznati, da je storila nekaj v tem oziru. Toda nemčurjev gospodovalcev ni ravno tako veliko število. Več je onih, ki so se radi kruha izneverili svoji narodnosti. Ti so prodali za kos kruha svoje prepričanje. Pač ne zaslužijo drugega, kakor pomilovalen pogled na svoje duševno uboštvo.

A veliko večji je vpliv narodno zavednega razumništva. To nam mnogo več škoduje. Temu je narodnost ideja nad vse, versko idejo smatra samo za zasebno stvar. V narodnostnem oziru tudi v resnici še kaj stori. Že to nekaj vrečno, da se ne sramuje svoje narodnosti, ne, nikakor, temuč ponaša se celo ž njo pred celim svetom. Tudi prireja veselice, slavnostne večere, zabave in vabi k tem včasih tudi zastopnike priprostega ljudstva. Ti se slavijo kot zavedni možje. Kaj pa, tu in tam se tudi spominjajo sv. Cirila in Metoda ter zbirajo doneske za narodno šolo, kar je edino realne vrednosti, dočim so vse lepe besede brez trajnega pomena, ker so kmalu zopet pozabljene in ker o njih ogromna večina preprostega ljudstva ničesar ne zve. Pa mogoče je, da se oni prostaki, ki so prisotni pri takih veselnicah, navdušijo. Mogoče je in lepo je, ako se jim vzbudijo čustva za narodno stvar, a mogoče je tudi, da se privadijo modernemu laškoživlju, katero se opazuje na takih veselnicah, ter se tako odtujujejo prirostenemu življenju, kar je naravnost škodljivo. Kdo more trditi, da se ne more kaj takega zgoditi, in če se oziramo na vsakdanjo skušnjo, bi se že dalo bržčas navesti slučajev, v katerih je bila ta in ona narodna veselica za tega in onega kmeta ali fanta začetek njegovega propada. Na vsak način, prosta zabava ob takih priložnostih, ki je prirojena po modernem, v tem res prav liberalnem duhu, ne bo koristna za priprostega kmeta. Ta bo imel le nekaj koristi od iger in poljudnih govorov. A teh vpliv ne smemo precenjevati, ker je v resnici prav kratek in skromen. Korist od takih veselic ima samo liberalno razumništvo, le njemu se nudi tukaj zabava.

Toda škoda, katero nareja pri nas liberalno razumništvo, obstoji v tem, da veže roke duhovništvu in olikanim lajikom katoliškega prepričanja. Duhovništvo je prenavdušeno za narodnost, kar je umljivo, ker ga tuja narodnost uči prav ceniti lastno narodnost. Vsakega ima za svojega prijatelja, ako le povdarja svojo narod-

nost. V tem gre očitvidno predaleč. Tem potem so si pridobili njegovo naklonjenost možje, kateri so popolno liberalnega, cerkvi nasprotnega mišljenja, ker so se širokoustili s svojo narodnostjo. Njihova podjetja so se preveč podpirala, a zanemarjala se je katoliška stvar. Tako se je zgodilo, da je mogla tako napredovati „Domovina“, da je prekosila po svoji obliki „Slov. Gosp.“, kateri še vedno izhaja v mal' obliki. Duhovništvo je porabljal čas, ki mu je preostajal od stanovskih dolžnostij, med liberalnim razumništvom, ker je menilo tudi najbrž odvrniti liberalni vpliv s tem ter prepričati ločitev duhov. A s tem se ni odvrnil liberalni vpliv, nasprotno vtrdil se je še, da so že začeli misliti liberalni krogi, štajerski duhovniki odobrujejo njihovo liberalno naziranje. A to ni res, tudi štajerska duhovščina je bila v svojem mišljenju zvesta Kristusu, le prevelika navdušenost za narodnostno idejo ji je jemalo jasen pogled, da ni spoznala svojih nasprotnikov v narodni obleki. Iz ozira na te niso porabljali svojih moči naravnost v prid naroda z ustanovljanjem kmetskih in delavskih društev ali da ni dovolj podpirala, če se je kje kaj jednakega ustanovilo. A položaj je začel dobivati drugo podobo najnovejši čas. Liberalci so menili, da so se že dovolj vdomačili in da že smejo tudi kar naravnost pri tej in oni priliki povedati, da so odtujeni, da so nasprotni duhovništvu. Slavila se je 25letnica moderne šole, prišlo je do afere v mariborski čitalnici, slišale so se že tudi neolikane opombe o duhovnikih. Prijateljstvo je na vsak način ohlajeno, kar bo vsak rad priznal, ki trezno preišluje stvari.

Tudi drugače biti ne more. Zveza, ki nima podlage v absolutnem verskem načelu, temuč v relativnem narodnostnem, se ne bo mogla dolgo vzdržati. Naj še tako prikriva človek svojo znotrajnost, jedenkrat jo vendar le izda. Tako si tudi lahko zdaj razlagamo pojav, da izostajajo na Štajerskem duhovniki vedno bolj iz čitalnic, če tudi so jih v prav mnogih krajih ali sami ustanovili ali pomagali ustanoviti. Duhovniki niso več družčina liberalnim krogom, seveda tudi liberalni krogi ne duhovnikom. Ne razumemo se, ne spadamo več skupaj.

Popolna ločitev pride prej ali slej. Da bi le prišlo tem hitreje, ker je treba zbirati moči proti drugemu nasprotniku, ki si pridobiva vedno več pristašev, ker je veliko bolj popularen, kakor liberalno razumništvo, namreč socijalna demokracija. Zborovanja v Mariboru, Trbovljah, v Rajhenburgu in drugod, razširjanje „Delavca“ po Štajerskem pač pričā dovolj, da je ta vrsta nasprotnikov že mnogoštevilna. A najnovejši dokaz imamo v zadnji volitvi volilnih mož v Celji, kjer so bili izvoljeni sami socijalni demokratje, katerih kandidat je Slovenec Ropas. Od te strani je nevarnost mnogo večja, kakor od liberalne. Zadnja vpliva samo več ali manj posredno na narod, da razširja verski indiferentizem, oznanjajoč, da vera ni v nevarnosti, a prva gre kar naravnost med ljudstvo, ker se trudi izpodkopati tla duhovnikom. Napada cerkev, blati

X

Stoji tako Efim, moli in gleda naravnost v kapelico na grob Gospodov, nad katerim je bilo 36 svetilk. Stoji tako Efim, pogleda čez glave okoli stoječih in o j čuda! Ravno pod svetilkami stoji starček v raševnatem kaftanu, z veliko plešo na glavi, podoben do cela Elizeju Bodrovu. — Podoben mu je — zamrmra si — do pičice. Toda, saj ne more biti. Kako bi neki mene prehitel! Ladija pred menoj je že cel teden poprej odplula. I v naši ga tudi ni bilo; saj sem videl slehernega romarja.

Ko je Efim tako mislil, začel je starček pod svetilkami moliti: poklonil se je trikrat — enkrat naprej Bogu, a potem dvakrat pravoslavni zemlji na obe strani. In ko je priklonil starček glavo v pravo stran, spoznal ga je Efim. Nobeden drug, ko Bodrov — misli si — črna brada, tam pa tam osivela, obrvi, oči, nos, vse obličje — je njegovo. Sam Elizej Bodrov je.

Razveselil se je Efim, da je tovariša našel in se čudil, kako da ga je Elizej prehitel.

Aj, seveda, ko je šel Bodrov sam naprej, našel je brzkone človeka, h kateremu je prisedel

na voz. Ob vhodu ga bom počakal in pustil bom neznanca v čepici; mi bode že Elizej razkazoval.

In vedno je gledal Efim, da bi ne izgrešil tovariša. Minula je služba božja; ljudje se vsujejo iz cerkve, tlačijo se in prerivajo. Zopet prime strah Efima, da bi ga ne okradli. Mošnjček stisne v roko in se riže in riže, da bi prišel na prosto. Preril se je na prosto, hodil semtertja in iskal tovariša in iskal, toda ni ga videti več. Šel je Efim na ruski dvorec, a Elizeja ni. Kjer ga je iskal — nikjer ni bilo o njem ne sluha ne duha. Izginil je, ko kavra. Ta dan tudi ptujega tovariša ni bilo na prenočišču. Ostal je Efim sam.

Drugo jutro šel je Efim zopet z nekim stari romarjem, s katerim se je seznanil na barki, h grobu Gospodovem molit. Hotel se je preriti naprej, odrinili so ga v stran, kjer se je na steber naslonivši utopil v molitev. Pa ni si mogel kaj; pogledal je zopet proti altarju, in res, tik pred Božjim grobom pod svetilkami stoji Elizej; roke je razprostil v presrčni molitvi, a pleša na glavi se mu sveti in blišči čarobno

— tajno. — „No, misli si Efim, sedaj ga pa ne izpustim izpred očí.“ Začel se je prerivati naprej. Prišel je do altarja — toda Elizeja ni: izginil je.

Tudi tretji dan je šel Efim k maši in je gledal: V najsvetejšem mestu stoji Elizej, roke ima razprostrate, pogled pa obrnjen na kvišku — gotovo je v nekaj zamaknjen. In pleša se mu sveti po vsej glavi. — „No, dé natihoma Efim, danes ga pa že ne izgrešim. Čakal ga bom pred vratmi, gotovo se snideva.“ Nastavil se je Efim k vratam, čakal in čakal, vse ljudstvo je že odšlo — a Elizeja ni.

Šest tednov ostal je Efim v Jeruzalemu in obiskal še: Betlehem, Bitanijo in Jordan. Na grobu Gospodovem pritiskal si je pečat na novo srajco, češ, da bom v njej umiral, zajel si je v spomin steklenico vode v Jordanu, shranil perišče svete zemlje in nakupil si svečic. Potrošil je ves denar in le nekaj drobiža za na pot si je prihranil. In vrnil se je Efim domu. Prišel je v Jafu, usedel se na ladijo, pripeljal se v Odeso in jo mahnil peš proti domu.

e služabnike, ruje neusmiljeno sveto vero narodu iz srca. Njen vpliv se mora zaveziti gotovo prej ko mogoče, ako nočemo obžalovati prevelike škode. Zato bodo jako času primerna delavska društva po vzoru mariborskega, kjer so delavci, po deželi gospodarska društva na versko narodni podlagi. Povdarjati je tudi na narodni podlagi; kajti socialna demokracija je mejnarodna, potisnila je narodno vprašanje v ozadje in za svojo jedino vprašanje je proglašila socialno. Te dve svetinji se morata tedaj braniti in obraniti, namreč sv. vera in narodnost proti socialnim demokratom. — Upati je, da se bo že moglo kmalu poročati o prav živahnem delovanju v tem oziru. Tako bo gotovo najboljšo porabila duhovščina svoje moči v čast Božjo in korist tako ljubljene naroda. Tako bo veliko bolj popularna, kakor na strani liberalnega razumništva. Potem se bo moglo reči o njej še veliko bolj, da je iz naroda in živi za narod. Da se v tem smislu vzbudi kar najhitreje odločno delovanje, je prepotrebno in se bo tudi. Dokaz že imamo za to. Na vseh straneh se deluje jako taktno na to, da predere s svojo kandidatuoro velezaslužni gospod Žičkar. Upati je najboljši vspeh. Ta zmaga bo pomenila zmago nad socialno demokracijo med štajerskimi Slovenci. Zdaj se gre le med socialno-demokracijskim kandidatom in gospodom Žičkarjem, ker je gospod Hribar odložil kandidatuoro, kakor je slišati. Da se ta zmaga pribori, vztrajajmo, vsaj gre za sveto stvar!

Mi temu ne dostavljamo nič, pač pa opozarjamo vse narod ljubeče može, naj bodo pazljivi, ker jelo se je čudno sukati tudi pri nas.

Celjske novice.

(Prememba uredništva.) Z današnjo številko prevzel je odgovorno uredništvo „Domovine“ g. Artur Jean. Dosedanji urednik g. Dragotin Hribar umaknil se je radi najnovejših razmer. Načelo lista ostane nespremenjeno „vse za vero, dom cesarja!“

(Znamenje časa?) Nekateri gospodje so na zadnjem zborovanju s tem dokazali potrebo poslanca preč. gosp. Žičkarja, da bo vsaj med poslanci eden, ki bo dopisoval dogodjaje v deželni in državnem zboru našim časnikom. Mnogo „znamenitega“ kar so poslanci storili, ni prišlo med narod, ker dosedanji poslanci niso imeli ali časa, ali pa volje, za potrebna poročila. Odkrito povemo, da visoko čislamo č. g. Žičkarja, menimo pa, da to dokazivanje ni najboljšo izpričevalo našim poslancem, ktere ga si tukaj nevede sami dajejo, niti ga ne smatramo za umestno priporočilo kakemu poslancu. Napaka onih mora biti prednost drugemu!

(„Slovenski List“), ki izhaja v Ljubljani in ga izdajajo možje, ki se jim gotovo ne more predbacivati, da niso katoliškega prepričanja, prinaša v svoji 10. številki t. l. jasen popis političnega položaja na Slovenskoštajerskem. V več dopisih kaže, kam nas je privedlo dosedanje politično vodstvo in brezmejna didaktura gotovih gospodov. Mnogokrat nas je bolelo srce, videvši to samooblastvo gospodarstvo, a molčali smo, ker smo se bali očitanja, da zasajamo prepir. Zdaj pa so začeli govoriti drugi in za to hvala jim, hvala tisočerna. Čitatelje naše pa opozarjamo na ta list in se posebno še na gore omenjeno številko.

(Opera „Rigoletto“) vzbuja splošno pozornost v Celji. Velikan-skladatelj G. Verdi je skoro pri vseh glasbenikih in sploh občinstvu, ki ima smisla za lepoto petja in godbe na visoki stopinji čislana. Če povemo, da je „Rigoletto“ gotovo eno najboljših, če ne najbolje delo tega velikega glasbenika in skladatelja, priporočeno je dovolj. Krasna dvorana v „Narodnem domu“ v Celji, pa bode tudi primerno pripomogla k naj-sijajnejemu vspehu. Odveč bi bilo govoriti o znanih opernih močeh „Dramatičnega društva“ v Ljubljani. Imena Noll, Raškovič, Sevčikova, Fedyezowski porok so, da Celje še ni videlo in slišalo kaj primerne. Krasni novi kostumi pa bodo konečno povelečevali to sijajno predstavo. Opozorujemo še enkrat vnanje rodoljube, da se pravočasno oglase, ker zadnji dan ne bode dobiti prostora.

(G. Hugo vitez Berks) narodni kandidat za Celje in Brežice sklical je volilni shod v Brežicah na petek dne 12. t. m. po volitvi v V. kuriji, da se predstavi tamkaj svojim volilcem. — Razven tega se bode predstavil isti še v Celju v „Narodnem domu“ svojim volilcem iz okrajev Celje, Vransko, Gornji grad, Šoštanj, pred volitvijo 17. t. m. Volilni shodi, kateri bi imeli biti v Žalci 13., Mozirju 14., in Šoštanju 15. t. m. pa odpadejo takrat na izrečno željo tamošnjih veljavnih mož zaradi prekasnega časa.

(Velik tamburaški koncert.) Onim slavnim tamburaškim društvom, ktera so nam na naš pismeni poziv javila, da bodo sodelovala pri velikem koncertu, ktere ga namerava prirediti po Velikonoci, oziroma tekom letošnjega leta, naznamo, da se bodo igrali med drugimi nasledni komadi: 1. „San“; glasbena slika. V. G. Brož. 2. „Nazdravice mornarah“; fantazija. V. G. Brož. 3. „Bogom more“. (Brač solo.) Slaviša Katkič. 4. „Na valovih jadranskega morja“. Valček. V. G. Brož. Ostali komadi, katerih pride na vspeh še kakih 4 ali 5 bodo lažji in je bomo naznali pravočasno. Pisali smo tudi že po sekirice in jih bomo, kakor hitro dojdejo, razposlali. Ker pa imajo nekteri tamburaški zbori gotovo že sekirice od enega ali drugega zgoraj navedenih komadov, blagovolijo naj toraj takoj z vajami pričeti. K sodelovanju so se oglasili izmed povabljenih 11 tamburaških zborov naslednji: Celjski tamburaški zbor sodeluje z 22 člani, Laški z 9, Šentpavelski z 5, Trboveljski z 11, Žalski z 12 člani, skupaj toraj impozantno število 59 tamburašev. Dan vršitve tega koncerta določili bomo pozneje sporazumno s sodelujočimi društvi, kateri bode seveda tudi odvisen od doseženega vspeha pri vajah. Slovenskemu občinstvu pripravlja se toraj zopet velikanski užitek in na posameznih društvih in na dobri volji sodelujočih igralcev je ležeče, da se bodo vaj redno in točno vdeleževali, da dosežemo s koncertom oni vspeh, ktere ga se smelo nadejamo. Pojasnila bode vedno rad dajal odbor „Celjskega Sokola“, kot uprizoritelj tega koncerta.

Spodnje-štajerske novice.

(Deželni zbor štajerski) zaključil je pretekli teden svoje delovanje. To zborovanje vršilo se je le tako, da se dovolijo potrebni krediti in spolnijo formalnosti. Slovenci dobili smo svojega odbornika, kake vrednosti je to za nas, videli bomo še le v prihodnosti. Zadnji dan zborovanja pa nam je prinesel velik poraz. Deželni zbor h kateremu spada tretjina Slovencev, dovolil je „Südmarki“, katera ima namen izgnati Slovence z njegovega posestva in nakupiti to zemljo za Nemce 200 gld. Mraz nas je pretresel, ko smo to čuli. Prejšnja leta, da celo lansko leto, ko so naši poslanci izstopili, se ni pripetilo kaj takega, kakor letos, ko so se vrnili naši poslanci v deželni zbor. Zopet jasen dokaz, da v Gradcu Slovenci nimamo kaj iskati!

(Duhovniške spremembe.) Prestavljen je č. o. Fran Kukec, kaplan in katehet pri minoritih v Ptujki k Sv. Trojici v Halozah. — V začasni pokoj stopil je č. o. Dominik Grobelnik, kaplan pri Sv. Trojici v Halozah.

(Umrla je) v Vrbji pri Žalci gospa Terezija Nidorfer p. d. Gorup, vrla narodna žena. Rajna bila je pobožna, gostoljubna in dobredelna žena, kakor jih najdemo malo. Cela okolica žaluje po blagi dobrotnici. — Pogreb dne 11. t. m. bil je sijajen in pravi dokaz spoštovanja do nepozabne ranjce. Blag ji spomin!

(Dr. Anton Schwab) v Št. Pavlu v Sav. dolini imenovan je distriktnim zdravnikom na Vranskem.

(Iz Velenja.) Kmetje, udje „Kmečkega bralnega društva“ se pritožujejo, da se premalo ozira na nje in da vsled tega tudi niso prišli k zadnji veselici. Mi bi želeli, da bi velenjski narodnjaki, ki imajo srce za ubogega kmeta, uredili društvo tako, da bodo zadovoljni tudi seljaki, ker le v edinosti in slogi ter izobrazbi je moč!

(Odbor občine Kokarje) je v svoji seji dne 4. marca dovolil za „Spodnještajerski jubilejski zaklad“ izplačati vsoto 20 kron.

(Gornjesavinjska posojilnica v Mozirji) je na občnem zboru dne 20. februarja t. l. dovolila

sledede podpore in darila: šolam v Mozirji in Rečici po 50 gld., šolam v Nazarjih, Gorici in Šmihelu po 30 gld., „Savinjskemu Sokolu v Mozirju“ 100 gld., požarni brambi na Rečici 100 gld., društvu sv. Cirila in Metoda 25 gld., „Sadje-rejskemu društvu v Mozirju“ 5 gld., „Katoliškemu podpornemu društvu v Celji“ 25 gld., dijaški kuhinji v Celji 50 gld., olepševalnemu društvu v Mozirji 10 gld., za uboge dijake na slovensko-nemški gimnaziji v Celji 25 gld., Savinjski podružnici „Slov. planin. društva“ 100 gld., akademičnemu društvu „Triglav“ v Gradcu 25 gld., celjskemu „Sokolu“ v Celji za novo zastavo 10 gld., cerkvi Radegunda 100 gld., cerkvi v Mozirji za nove stole 50 gld., cerkvi v Nazarjih za stole 50 gld., cerkvi Kokarje za novi tlak 50 gld., cerkvi na Rečici 25 gld., za „Južnoštajerski jubilejni zaklad“ 100 gld., čitalnici v Mozirji 10 gld., dijaku Josipu Goričar podporo za študije v Parizu 50 gld. — Ta izvanredna radodarnost „Gornjesavinjske posojilnice“ zasluži največje pohvale vsega prebivalstva in je na čast združnikom, ki so s tem jasno pokazali, kako jim je mar za blagor naroda in uspevanje raznih društev in podjetij. Slava jim!

(Nesreča.) V sredo dne 24. m. m. utonil je v Gornjemgradu 3letni sinček sodnijsk. uradnika K. Matere pazite na svoje otroke in ne puščajte jih nikdar brez nadzorstva!

(Frankolovo.) Dne 20. februarja t. l. spremili smo k večnemu počitku blago gospo Kodermanovo, ženo tukajšnjega gospoda nadučitelja. Velečastnega pogreba, ktere ga so vodili trije č. gg. duhovniki, udeležilo se je več sorodnikov in precejšnje število sosednih učiteljev, oziroma učiteljic in učiteljskih soprog. Gospodje učitelji in domače pevke so ji v slovo zapeli ginljivi nagrobnici. — Blaga pokojnica je bila zaradi svoje prisrčne prijaznosti in dobrotljivosti zelo priljubljena. Lahko rečemo, da ni imela nobenega sovražnika. Posebno pa je bila vzgled skrbne ljubeče matere in zveste žene. Ne za se, ampak le za svoje drage posvetila je vso svojo skrb. Dobro je vedela, kako grenek je učiteljski kruh; zato je stala ob strani svojega moža kot mila tolažnica. Sploh bila je svoje rodovini pravi „angelj varuh“. Mnogo težav in bridkosti ji je bilo odmerjeno na tem svetu; nemila smrtna kosa ji je pobrala dva sinčka in dve dorasli hčerki. Upala je, da bo vsaj na večer svojega življenja doživela milejše dni. Veselilo jo je, da ste obe hčerki dosegli svoj namen, ena je namreč žena tukajšnjega vrlega narodnega trgovca g. Bezenška in druga je postala v jeseni učiteljica, veselila se je, da je njen mož po težavnem, več kakor 40letnem službovanju, šel v zasluženi pokoj in upala je, da ji bo dano ob njegove strani preživeti še mnogo let v miru in zadovoljnosti. Posebno iskreno je pa želela dočakati, da bi se izšolala njena nadepolna sinova, eden je namreč v 4. gimnazijskem razredu, mlajši je pa še v domači šoli. Tako je želela, a drugače je naklonila Božja previdnost. Vtihatopila se ji je dolga, mučna bolezen in — stara še le 55 let — je za večno zaspala v naročji svoje drage hčerke. Ginljivo je bilo slišati njenega malega vnučka, ki je tolažil joka-joče zaostale, češ, naj nikar preveč ne žalujejo, saj stara mama bo že pisala z nebes. Da, za trdno upamo, da vživaš za plačilo rajsko veselje; se ve, da pisati svojim dragim ne moreš; naj pa pišem jaz Tebi blaga pokojnica te-le vrstice — v spomin.

(Posojilnica v Vitanji) je s 1. januarjem 1896 znižala obresti hranilnih vlog od 5% na 4½%, da je mogla znižati tudi obresti posojil od 6% na 5½%. Vsled tega so se pa jele hranilne vloge vzdigovati in nalagati drugod, kjer so se dobivale 5% obresti. Posojilnica je morala zdaj zopet vpeljati poprejšnjo obrestno mero, namreč 5% za hranilne vloge, in 6% za posojila. Ta sprememba velja od 1. majnika 1897.

(Posojilnica v Šmarji pri Jelšah) je imela v četrtem upravnem letu t. j. 1896 prometa 129.963,54 gld. Število združnikov se je pomnožilo od 247 na 411, ki imajo vplačanih deležev 3.231 gld. Hranilne vloge znašajo 57.498,54 gld., a posojila 60.059 gld. Vrednosti lastne hiše po 1% odpisu je 3.465 gld. Čisti dobiček leta 1896. znaša 769,51 gld., obe rezervi pa 2.582,66 gld.

V pretečenem letu je postavila tudi svojemu nepozabnemu, blagemu ustanovniku in dobrotniku dr. Hugonu Kartinu nagrobni spominek in sicer četiristransko, čez 2¹/₂ m visoko piramido iz temnosivega granita. Spomenik je izdelal kamnosek Ivan Horvat v Račji pri Mariboru v našo popolno zadovoljnost. V načelstvo posojilnice so se volili vsi dosedanji člani, a v nadzorstvo 7 dosedanjih članov, v novič pa g. Martin Kočevar, župan na Tinskem, g. Jože Kos, pos. v Pristavi in g. Fran Senica, pos. na Ponkvici. Hranilne vloge se obrestujejo po 5%, a posojila se dajejo po 6%. Uraduje se vsak četrtek predpoludne od 8. do 12. ure, izjemši praznike, kadar je uradni dan naslednji petek predpoludne.

(Beda v Halozah in Slovenskih Goricah.) Neki dopisnik graškega lista „Tagespost“ opisuje v živih barvah bedo, ki je zavladovala v lepih krajih Spodnjega Štajarskega vsled lanske toče in dežja. Pred c. kr. okrajnim glavarstvom v Mariboru videti je množico ljudi, ki tu čakajo in prezebajo. Prihajajo prositi pomoči in podpore, a ne more se jim pomagati, ker ni denarja. Iz rodovitnih Haloz, kjer so prej ljudje mirno in zadovoljno živeli, selijo se ljudje v druge kraje. Beda je vsak dan večja. Tudi v romantičnih Slovenskih Goricah ni nič bolje. Tudi tu je lansko leto toča pobila, a voda poplavlja senožeti, tako da niti ljudje niti živina nima hrane. Štajarska hranilnica je priskočila prebivalstvu v pomoč s 50.000 gld.; tudi država je dala 300.000 gld., toda vse to je premalo, da bi se utolažila velika in splošna beda. — No, g. dr. L. Gregorec, tukaj Vas čaka obilica hvaležnega dela. Potegnite se za ubogo, udano ljudstvo v državnem zboru in pri ministerstvu in pokažite svoje spretnosti državnega poslanca. Če je kje sila, tukaj je in mož na pravem mestu gotovo lahko kaj doseže in pomaga.

(Za družbo sv. Cirila in Metoda) darovali so svatje na gostiji Janeza Rauter-ja 3 gld. — Bog plati!

(Iz Mute ob Dravi.) Pretečeno jesen je bila pri Sv. Primoži nad Muto volitev v občinski zastop, katere so se tudi vsi Mučani, ako so le količkaj pravice do tega imeli, polnoštevilno udeležili. Med izvrševanjem volitve izrazil se je mnogo in visoko domišljajoči gospod komandant Zgornje Mute A. S. k občinskemu predstojniku tako-le: „Sedaj Vam bodemo venec (krono) z glave sneli, ter ga „pametnejšemu“ možu na glavo posadili!“ — Enočasno je svoj klobuk z glave vzel ter tako pokazal. A ta volitev je vsled pritožbe malega števila Nemcev uvržena bila, pa ravno ta zadeva je slednim namesto pričakovane zmage nasprotno popolnoma zgubo rodila, kajti ako bi bila prva volitev obveljala, bili bi po prostovoljnem dopuščanju Slovencev vsaj po starem Nemci v zastopu ostali, nasprotno pa so pri drugi volitvi bili popolnoma izbrcnjeni in izžviškani, dasitudi je Otto Erber celi voz kruha, mesa, sira in pijače dal pripeljati, da bi s tem glase privabil; pa Slovenci so značajneži in lisice, ki ne gredo Erberju kot neumni tiči na limanice. Le neki šaljivec je navlaš nekaj malega sprejel, ker je pa le za svojo stranko glasoval, se mu je podeljeno takoj očitalo, na kar je lakonično odgovoril: „Takó se kalni loví!“ Kakor hitro pa je Erber zapazil, da je sè svojo armado popolnoma propal, takoj je dal ostanke jedi pobrati in enako blisku jo je tiho in mirno potegnili domov. Tudi pripravljene možnarji niso smeli svojega veselja izraževati. Kasneje so sami Slovenci svojega Tomaža Hölblna zopet za župana izvolili. Prenapetemu in preosornemu — strahúnu — na Zgornji Muti pa naj služi v pravilo: „Ne hvali dneva pred večerom“ in „Ne pij vina na medvedovo kožo!“

(Vse mine.) Leta 1895. napravil je krajni šolski svet na Muti šolski mladini krasno božičnico. Kovaški otroci dobili so tudi obleko in obutalo, a zunanji kos povitke in južno ovočje. Dobrotnika tega darila pa niso hoteli krstiti, trdeč, da ta zaradi svoje — ponižnosti! in modrosti! — neče imenovan biti. Pozneje pa se je vendar zvedelo, da ta nihče drugi ni bil, nego — nemški „Schulverein“ — in njegov sesalec kakor sam pravi Otto Erber. Ker so pa k ti slovesni delitvi vsi prebivalci Mute povabljeni, da skoro prisiljeni bili in ker se je veliko hrupa in hrušča

napravilo, naj jim velja ta-le rek: „Se s ptujimi peresi dičiti in bahati, ni časti niti hvale vredno“. Pri zadnjem Božiču 1896 je pa zopet vse tiho in mirno bilo, če tudi se je obetalo, da se bo vsako leto ponovilo, pa sesanje ali „pumpanje“ na Dunaji ni več pomagalo, nemškemu „Schulvereinu“ se možnja krči. Erber pa, in njegova resnično bogata stranka, ne da niti krajcarja sem.

(Iz Jarenine pri Mariboru.) Pri nas igrala se je igra „Bob iz Kranja“ dne 28. februarja t. l. prav povoljno. Nismo pričakovali od posameznih oseb tako dovršenega nastopa. G. Rotman nam je „potinjo iz Kranja“ kaj dobro predstavljala. „Polonica“ se je kaj vrlo branila posilnega oderuha ter nam je njeno sveže vedenje prav dopadlo. Mojster „Tomaž“ je čutne spremembe res mojstersko izražal, skupuh „Grabež“ pa je povzročil se svojim „pustnim“ sukanjem mnogo smeha. G. učitelj J. Čonč, ki je sploh duša tamošnjega narodnega življenja, bi svoje naloge kot „Matiče“ ne bil mogel boljše rešiti. Tudi nas je jako iznenadilo, ko nam je po igri predstavil svoj moški zbor, kateri nam je za kratek čas svojega obstanka, priznanja vredno zakrožil. Torej dragi Matiče in vsi vrli Jareninčani, le tako vrlo naprej, plačilo bode enkrat prijetna zavest, da ste storili svoj prispevek k narodnemu napredku.

Druge slovenske novice.

(Meščanske šole na Kranjskem.) Poslanec g. Ivan Hribar je stavil v kranjskem deželnem zboru predlog, naj se zakon o meščanskih šolah tako premeni, da stroške zanje prevzame deželni normalni zaklad. Sedaj mora meščansko šolo vzdrževati okraj, kjer se nahaja. Ker si okraji ne marajo nakopavati stroškov, nočejo snovati taciš šol. Vsled tega imamo na Kranjskem jedno samo meščansko šolo, pa še tisto je osnoval neki mecen.

(Nova krajevna železnica.) Deželni zbor kranjski je dovolil 2000 gld. za prenarejo načrta in stroškovniku za krajevno železnico iz Mirne preko Mokronoga do premogokopov v Šent Janžu na Dolenjskem.

(V Ljubljani) zmagal je v V. kuriji č. g. dr. Janez E. Krek in bil izvoljen drž. poslancem. Boj je bil precej oster, a izid že naprej jasen.

(Umrli je) dne 7. t. m. Simon Robič, župnik na Šenturški gori na Gorenjskem. Pokojnik je bil znan kot izvrsten prirodoznanec. Njegove lepe prirodoznanske zbirke je bila kupila kranjska dežela za deželni muzej.

(Pozor.) V Rbnem pri Bledu je v noči mej 7. in 8. dnem marca ogenj upeljal štirim posestnikom vsa poslopja. Posestniku Blažu Žemlji, pri katerem je začelo goreti, sta zgorela tudi dva konja, pet goved in pet prašičev. Tudi je obleka vsem ostala v ognju.

(Slovensko bralno društvo) se snuje v Litiji na Kranjskem. To društvo bode gotovo lepo uspevalo, za to jamči zlasti izredno domoljubje litijskih in šmartinskih Slovencev.

(Ošpice) razsajajo mej mladino okrog Litije na Dolenjskem.

(Okrajna posojilnica v Mokronogu) ima svoj letni občni zbor dne 31. marca t. l. popoludne ob 3. uri v šolskem poslopju v Mokronogu s sledečim dnevnim redom: 1. Poročilo načelstva. 2. Poročilo nadzorstva. 3. Potrjenje letnega računa. 4. Razdelitev čistega dobička. 5. Izvolitev načelstva in nadzorstva. 6. Nasveti in predlogi. Ako bi ob določeni uri ne bilo zadostno število združnikov, vrši se občni zbor pol ure kasneje brez ozira na število istih.

(Vipavska železnica) je sedaj že vendar zagotovljena. Podpisala se je svota 50.000 gld., katero imajo prevzeti zasebni udeleženci. Mnogo delnic so vzele občine. Upanje je sedaj, da se železnica kmalu graditi začne. Magistrat so seveda posnemali tudi italijanski gospodarji, ki so od slovenskih delavcev, ki so pri njih v službi, zahtevali volilne listke in nanje zapisavali italijanske kandidate.

(Tržaški magistrat in volitve.) Velika italijanska zmaga v peti kuriji v Trstu pa za Italijane ni tako lahko bila pridobljena. Tržaški magistrat se je moral poslužiti raznih njemu že navadnih sredstev. Tako več slovenskim volil-

cem ni dostavil legitimacij. Marsikdo vsled tega ni šel volit, ker ne mara imeti sitnosti. Na drugi strani so pa prišle v volilni imenik mnoge osebe, ki za državni zbor nimajo volilne pravice, ker so italijanski državljani. Če se je sijajna zmaga na tak težaven način morala pridobiti, potem pa pač ni čuda, da se je po razglasitvi volilnega izida zdelo potrebno nekaterim Italijanom razsvetliti svoje hiše.

(Volitev pete kurije) je dobro pokazala politično mišljenje Trsta. V Trstu se je volilo neposredno. Od 36.456 volilcev jih je volilo 25.115. Zmagal je iredentovec dr. Hortis s 14.109 glasovi. Slovenski kandidat Nabergoj je dobil 6462 in socijalni demokrat Učekar 4464 glasov. Že po dnevi so bili nemiri mej volilci in so se videli noži in revolverji; zvečer je pa bil delavec Gašparovič zaboden. Umrli je takoj. Kdo je morilec, se ne more dognati.

(V Gorici) izvoljen je v V. kuriji č. g. dr. A. Gregorčič.

(Potres v Gorici) Dne 6. marca t. l. je bil v Gorici ob osmih zjutraj precej močen navpičen potres. Škode ni napravil.

(Ogenj v Kanalu.) Dne 1. marca t. l. je vas Kanal na Goriškem bila v precejšnji nevarnosti. Otroci so zažgali hlev, na katerem je bilo mnogo sena. K sreči so požarna bramba in drugi gasilci ogenj omejili.

Druge avstrijske novice.

(Škofovska posvetovanja.) Ta teden začela so se na Dunaji škofovska posvetovanja.

(Na Dunaji) zmagali so v V. kuriji v vsih okrajih antisemitije. Dr. Lueger pač lahko trdi, da je on gospodar na Dunaji.

(Volilno gibanje.) Dne 9. t. m. so volile štiri kronovine 20 državnih poslancev iz pete skupine. Izid volitve je znan dosedaj v 19 slučajih. Izvoljenih je 9 krščanskih socijalistov, 4 Čehi, 3 socijal demokratje, 2 nemško nacionalec in 1 konservativec. Dunaj je izvolil 9 krščanskih socijalistov. V Šleziji je zmagal jeden pristaš nemške ljudske stranke, jeden pa socijalni demokrat. Na Moravskem so prodrli trije Čehi, jeden krščanski socijalist, dva socijalna demokrata. Na Koroškem je zmagal, kakor je bilo naprej pričakovati, nemški nacionalec.

(Povišanje šolskega zaklada) V Gorenje-avstrijskem deželnem zboru je predlagal dr. Eberhard, naj se denarnim zavodom naloži desetodstotno deželno naklado od čistega dobička, da se nabere šolski zaklad, iz katerega se zvišajo učiteljem plače. Ta predlog se je vsprejel, dasi je liberalna stranka bila poslala proti njemu v boj vse svoje boljše govornike.

(Tirolski deželni zbor) je odklonil predlog o uvedanju neposrednih tajnih volitev. Sklenil je pa razširiti volilno pravico s tem, da se poniža volilni cenz.

(Mogočnost župana) v Lisnienicah v Galiciji. Te dni je ondu neka opozicijska stranka hotela imeti volilni shod, a ga je mogočni župan prepovedal. Ko so mu dokazali, da imajo po zakonu pravico zborovati brez njegovega dovoljenja, se je pa župan odrezal, da v njegovi občini ne velja noben zakon, kajti zakon je on sam. Sicer so pa volitve neumnost. Seveda ta gališki župan je ravnal po navodilu, katerega je dobil od okrajnega glavarstva. V Galiciji okrajni glavarji vse sile naperajo za vladne kandidate.

(Civilni zakon) mislijo vpeljati na Hrvaškem. Vlada že pripravlja za bodoči deželni zbor predloge o upeljavi civilnega zakona, o podržavljenju matic in o priznanju brezverstva na Hrvaškem. Sedaj se stvar zaradi bližajočih se volitev še nekoliko prikriva. Vlada bode vpeljavo teh zakonov opravičevala s tesno zvezo Hrvaško z Ogersko, vsled česar redno državno poslovanje zahteva jednaci zakonov v vseh važnejših stvareh. Kdor pozna hrvaško vladno stranko, ne dvomi, da stvar pojde na Hrvaškem mnogo lažje nego je šla na Ogerskem.

Ogled po širnem svetu.

(Trgovska pogodba) se je sklenila mej Srbijo in Bolgarijo. Sploh se opaža prijaznejše občevanje mej Srbijo in Bolgarijo, kar je velike važnosti glede zadnjih dogodkov na Balkanu. Srbski kralj je obiskal bolgarskega kneza in bil

jako navdušeno vsprejet od bolgarskega prebivalstva. Sodi se, da je kralj Aleksander bil prišel v Sofijo, da se dogovori z bolgarskimi državniki glede skupnega postopanja, ako pride do kake vojne.

(Oboroževanje v Nemčiji.) Nemčija misli močno pomnožiti mornarico. Nič manj kakor 329 milijonov mark vlada zahteva v ta namen, a je še dala ob enem razumeti, da ni prav gotovo, da bi zadoščala ta svota. Poslanci so bili močno osupnjeni, ko so to slišali. Nekatere stranke bodo gotovo močno ugovarjale, a naposled bode pa vlada že dobila večino.

(Rešitev orijentskega vprašanja.) Bivši italijanski ministerski predsednik Crispi se je izjavil, da bi orijentsko vprašanje se najlože rešilo, ako se sultan požene v Azijo, njegove evropske dežele naj se razdele mej balkanske krščanske države in mej njimi osnuje državno zvezo, kateri bi bila prestolnica Carigrad.

(Odlikovani eksarhi) Turški sultan je podelil bolgarskemu eksarhu zlato in srebrno imitjar s svetinjo. To odlikovanje ima gotovo namen pridobiti načelnika bolgarske cerkve, naj bi pomirljivo uplival na bolgarsko prebivalstvo v Turčiji.

(Kdo bode krečanski generalni guverner?) Razširjajo se različne vesti o tem, kdo bode bodoči krečanski generalni guverner, ko ondu evropske države naredo red. Po nekem poročilu je za to mesto odmenjen avstro-ogerski skupni finančni minister pl. Kallay. Grof Kallay ima še nekaj let vrhovno vodstvo bosenske uprave. V Bosni in Hercegovini je razmere tako dobro uredil, da diplomatije mislijo, da boljšega moža za generalnega guvernerja na Kreti ne bode. Po drugem poročilu je Rusija vprašala neke velevlasti, če bi bile zadovoljne, da se imenuje generalnim guvernerjem grški prestolonaslednik. S tem bi se Kreta dejanski združila z Grško, če tudi bi po imenu ostala. Po nekem tretjem poročilu so velevlasti za to, da novi krečanski guverner ne sme biti podložnik kake evropske velevlasti ali kake balkanske države. Najbrž se bode imenoval, če je verjeti temu poročilu, kak Belgijec. Najbrž so vse to le časnikarska ugibanja.

(Boji na Kreti.) Dne 27. februarja bil je hud boj mej mohamedanci in kristjani blizu Kaneje. Mohamedanci so se morali umakniti. Dve stotniji turških vojakov nista posegli v boj. — Mesto Kanejo posebno ostavljajo židje. Boje se za življenje, ker jih jednako sovražijo kristjani in mohamedanci. Kanejski guverner je oborožil več mohamedancev, da so potem napali več krščanskih vasij in jih požgali. V bojih mej mohamedanci in kristjani je bilo več mrtvih in ranjenih. — Jedno uro od Kaneje je bil tudi boj mej Turki in kristjani. Dve veliki vasi so Turki požgali. Tudi po drugih krajih na Kreti so bili zadnji čas hudi boji. Turki povsod požigajo, Grki pa nekoliko lepše ravnajo. Če se to bojevanje kmalu ne ustavi, ne ostane na vsem otoku nobena vas nepoškodovana. Boji so celo ob obrežji prav pred nosom evropskim oklopnicam.

Dopisi.

Laški trg. Ker sem v zadnjih dveh številkah cenjene „Domovine“ zaman iskal poročila o zadnji veselici, s katero nas je zopet presenetilo bralno društvo za Laški trg in okolico dne 21. februarja t. l., poročam še le danes, da se je veselica pri mnogobrojnem obisku prav dobro obnesla. Priredili ste se po daljšem odmoru zopet dve gledališki predstavi združeni s tamburaškim koncertom. — V prvi igri: „Berite Domovino“ nastopili so občinstvu že znani igralci, kateri so svoje vloge jako pohvalno rešili. Posebno je ugajal hudomušni Kratki, kateri se je toli jezil nad „nepotrebno“ slovenščino ter se konečno vendar udal svetu dr. Dragiča, učiti se slovenskega jezika, uvidevši, da so časi minoli, ko se je zatiral slovenski jezik in da je dandanes uradnik, celo primoran uradovati slovenski, ako to stranka zahteva. — Marijana in Manica igrali ste, kakor ni bilo drugače pričakovati svoji ulogi z velikim razumom, jako dobro in koncerno, odlikovalo je občinstvo igralce z burnim ploskanjem. Z velikim veseljem opazovali smo med potrpežljivimi poslušalci tudi go-

spoda urednika „Domovine“, kateremu že danes lahko na uho povemo, da smo mu s to igro pridobili mnogo novih naročnikov in častilcev za našo „Domovino“. — Druga igra: „Dve tašči“, katera se je potem igrala, bila je pač nekoliko težavna, igrala se je pa vendar še precej dobro. Pozdravljali smo pri tej igri dva igralca prvič na „deskah“ in čestitati jima moramo k uspelem prvem nastopu. Le tako naprej! Smejati smo se pa morali, ko je, častihlepen dr. Živec odkril svojo ljubezen, „brhki“ 62letni gospej Dobrinski. Spoznalo se mu je, da mu odkritje ne gre iz odkritosrčnega srca, toda kaj se vse ne stori — za red in naslov! Ko se je igra koncu bližala, zjasnilo se je tudi Jaromiru otožno lice in radostnim srcem je vskliknil: Hvala Bogu znebil sem se tašče in babice! Tamburaški koncert, kateri je sledil po tej igri, bil je v istini muzikaličen užitek, s katerimi so nas presenetili vrli naši tamburaši. — Pomnoženi zbor, udarjal je vse komade z velikim čutom in tako spretno, da se nismo mogli dosti čuditi, da je mladi tamburaški zbor v kratkem času svojega obstanka došel do take umetniške stopinje. — Kakor iz verodostojnega vira slišimo, udeležil se bode laški tamburaški zbor, pri velikem koncertu, kateri se bode vršil po veliki noči v Celji. — Želimo našim vrlim tamburašem, tudi tedaj velikega uspeha in častnega skupnega nastopa.

Iz Konjic. (Prva veselica „slov. pevskega društva.“) Gospod urednik! Lep, krasen dan je bil! — Ni mi bilo ostati v trgu in napotil sem se ven na plan — v goro na stari grad, da se nasrkam čistega gorskega zraka — ker v Konjicah še vedno piha oni neprijetni — onemogli veter nemškutarski! — Vzel sem saboj daljnogled, takozvani (rešpetlin), ki sem si ga izposodil pri „konjiški čitalnici“ ali „bralnemu društvu“. Čez ramo visel mi je rog „Konjiškega Sokola“ na trobojnem narodnem traku, v ustih pa mi je kranjski „vivček“ vedno ugaševal, tako, da sem ga moral vedno vžigati z vžigalicami sv. Cirila in Metoda, ki jih sedaj prodajajo že vsi tukajšnji trgovci in peki! Na drugi vrhici visela je čutarica, napolnjena z ono konjiško kapljico, ki jo tudi pijete v „Narodnem domu“ v Celji! Iz žepa gledala mi je seveda mastna krača in kos rženega kruha. Hotel sem s starega stolpa ogledati trdnjavo, ki stoji na nemškutarskih „solčtangelnih“, s sokolskim rogom pa malo prebuditi naše ljudstvo, ker volitve so tu — na delo! — in trud in zmago nam Bog blagoslovi! Vsedel sem se na okno, na kojem je leta 1600 sedel ne vem že kateri grof Tatenbah, ter gledal v nižavo, kjer je njegova nevesta brzdala iskrenega konjiča po konjiških travnikih! Tako sedé premišlujem skoro že pozabljeno prvo veselico „Slov. pevskega društva“! Oprostite, g. urednik, da še le sedaj poročam! — Še zadnji trenotek hoteli so nam naši sotržani „Grmani“ delati zgago t. j. v nedeljo 14. februarja t. l. ko smo veselice prostore okrasili z narodnimi trobojnicami! — Bojazljiv krčmar, ki je le takrat prijazen Slovincem, ko ga obiščejo, hotel je odstraniti vse trobojnice, a tu sem mu jaz zatrobil z mojim rogom na ušesa, da se mu ni treba bati, da bi radi tega slabši „gšeft“ napravil! — In potolažil se je! —

Že ob določeni uri počastili so nas vrli gostje iz Vojnika in priveli saboj dražestne gospe — vrle plesalke! Še le okrog osme ure otvorili smo veselico s pesmijo „Brambovska“, ter jo zapeli tako, da nam je vse ploskalo, dasiravno smo se jo v dveh dneh (štirih urah) naučili. Sedaj so nastopili naši diletantje, ter predstavljali na občno zadovoljnost smešnega a trdega „Župana“, ki ga je dobro predstavljaj g. Sevar, popolno njegova hčerka Anička (gospica A. Kunst) pa nas je iznenadila z lepo čisto slovenščino in sigurnim obnašanjem. Seveda to tudi gospod Kolšički Miha, (g. Levstik) Tomaž, (g. Zupančič Janez) izvrstno rešili svoje vloge. Občinstvo se je iz srca smejalo pri predstavi, ter poklicalo dvakrat diletante na oder. — Čisto kaj novega predstavljala sta naša „Dvojčka Novinarja“, ki sta kritizirala na občno zadovoljnost. — Naposled nastopila je še godba iz Mameluke, ki je z veliko preciznostjo igrala najtežje narodne komade pod vodstvom gosp. profar. Breznoga. Zapel je še potem zbor pesmi „Pri oknu“ in

„Planinska roža“ ter žel burno pohvalo! Vspored je pri kraju in pričel se je ples! Mladina se je najprvo začela sukati po izvrstnem taktu društvene godbe, tako, da so se pozneje še stariji zasukali. Vsa čast in hvala gospodu pevodju in kapelniku gospod Pichlerju in godcem, ki so nam neutrudno igrali do belega jutra! Plesali smo tudi četvorko, pa ker je bila prevelika gnječa plesali smo jo samo enkrat! Veselica je bila nepričakovano dobro obiskana in se je tudi v gmotnem oziru dobro obnesla. Pogrešali smo vsaj enega gosta iz Celja, iz Slovenske Bistrice in vrlih Žrečanov, ki so pozabili, da smo jih mi obiskali. Mogoče, da drugič pridejo! Želeti je le, da se še kmalu kaj tacega priredi, ker s to veselico smo pokazali nasprotnikom, da še živi tu Slovenec — in da mi vstajamo in jih je strah. — Le ne bojim se, da bi necega lepega dne, ne prihrula ona slovenska povodenj, zmohčila one „solčtangelné“ ter porušila, prej ali slej že tako onemoglo trdnjavo germansko! V to svrhu pa Bog pomozil!

Toraj gospod urednik, kadar bo treba zopet kaj, pa prosim za besedo — ker mi že pipa ugašuje, steklenica prazna, le krača je še, a mesa nič. — Zdej pa zopet nazaj v dolino, ker nocej igrajo naši tamburaši, da nemškutar vsak se splaši: na svidenje!

Sv. Jurij ob Ščavnici. Bralno društvo je imelo meseca svečana, svoj redni občni zbor, po preteku devetega društvenega leta ob obilni udeležitvi udov in prijateljev društva. Po krepkem pozdravu predsednikovem je sledilo poročilo o delovanju in gmotnem stanju društva, koje je priredilo v preteklem letu dve veselici, kar smo v svojem času poročali.

Društvena knjižnica se je v teku leta pomnožila za 87 knjig in zvezkov, društvu so knjige darovali: G. dr. Karol Grosman, koncipijent v Novem mestu 52 lepih slovenskih in hrvaških knjig, v vrednosti čez 40 gl., g. Oton Ploj, c. kr. notar v Gornji Radgoni i. izv. „Materino delo za Boga in domovino“, Topolnik iz Slapinjec 2 knjigi, J. K. društ. predsednik 4 knjige, 28 jih je kupilo društvo, vštveši družbe „Sl. Matice“ v Ljubljani in društ. „sv. Mohorja“; podporo v denarju so darovali: slavna posojilnica v Gornji Radgoni 10 gl., g. dr. Karol Grosman 5 gl., g. Anton Kupljen, c. kr. notar v Črnomlju 3 gl. in „Dolenjske Novice“, g. Mihael Vamberger, c. kr. profesor v Karlovcu 2 gl., č. g. Iv. Kunce, zraven letnine še „Slovenca“, 2 gl. od čistega ostanka Davorin Trstenjakove slavnosti in č. g. Mojžišek, kaplan 2 gl. V znak hvaležnosti je izreklo društvo blagim podpornikom trikratni „živijo“ ter Bog plati! Knjižnica šteje okoli 470 knjig in zvezkov; društvu je pristopilo 9 udov na novo, med temi dve gospodičini in tri deklince, kar tu s pohvalo omenjam. V načelništvu si je izvolilo društvo tri stare in tri nove odbornike.

Za predsednika Jernej Košar, namestnik č. g. Ivan Kunce, župnik, blagajnik Jurij Brumen, tajnik in knjiž. g. Josip Mihelič, nadučitelj, Karol Stramič iz Dragotinjec in Jože Korošec iz Čakove kot odbornika.

Med zborovanjem je deklamoval organist g. Franjo Čirič, Gregorčičevo v „Pepelnični noči“ tako izborno z globokim čutom, da je žel burno odobravanje; pozabiti se ne sme naš mešani in ženski zbor, ki je pod vodstvom g. Fr. Čiriča zapel več lepih pesmi, na občno veselje in zadovoljnost občinstva; gosp. Matiju Pergarju poprejšnjemu tajniku in knjižničarju, kakor tudi vsem onem, ki so kaj pripomogli in sodelovali pri društvenih veselica v pretečenem letu, izreka odbor najtoplejšo zahvalo! Isto velja tudi našemu pevskega zboru.

Narodno-gospodarske novice.

Ozdravljenje dreves, katere je poškodoval zajec.

Najboljše sredstvo proti zajcu bi bila taka premena zakona, da bi s slednjemu dovolilo na svojem posestvu pobijati zajce po svoji volji. Žal, da ni upanja tega kmalu doseči. Visoka gospoda, ki ima veselje nad zajčjim lovom in visoko čisla zajčjo pečenko, se vedno poteguje

za tega škodljivca. Da, celo najdejo se ljudje, ki hočejo svet prepričati, da lov donaša velike narodnogospodarske koristi. Seveda, ko bi se izračunilo, koliko divjačina napravi škode, in koliko se zapravi pri raznih lovih, bi se pokazal primankljaj, če tudi vrednost slednjega zajca računamo na deset goldinarjev.

Vzlic temu nimamo pričakovati še kmalu lovskega zakona, ki bi se oziral na kmetske koristi. Dokler se pa to ne zgodi, bode pa kmetovalec si vedno moral ubijati glavo, kako obvaruje sadno drevje pred zajcem, in kako ohrani še drevesca, katere je zajec poškodoval. Odškodnino kmet od najemnikov tako težko dobi, in je toliko potov, predno se dobi, da se malo kateri kmet zanjo trudi. Poleg tega se vedno najde kak izgovor, da se kmetova zahteva zavrne. Gospodje že najdejo kako luknjo v vrtni ograji, da reko, da drevesca niso bila tako zavarovana, kakor zahteva zakon. Poleg tega se pa odškodnina odmeri tako nizko, da kmetu ni nič pomagano. Če se mu pa zahteva odbije, pa ima še velike stroške.

Pri pritlikovcih, katere obje zajec v vrhovih, če je mnogo snega, se škoda s tem popravi, da se poškodovane veje močno prirežejo. Pri taci drevescih je škoda le v tem, da kake dve ali tri leta ne rode. Potem so pa večkrat še lepša, kot so bila poprej. Seveda kmet navadno takih pritlikovskih drevec ne goji, s tem se bolje pečajo le večji vrtnarji in sadjarji. Zato pa tudi dosti kmetom koristiti ne more ta način ohranjenja dreves, če jih zajec obje.

Če je pa visokodebelno drevo objedel zajec, ali pa tudi pritlikovce nižje, se včasih drevesce, če ni veliko, znova cepi. Pri tem je seveda trud več let za sadjarja izgubljen. Če pa lub ni popolnoma olupljen, je pa najbolje, če se drevo namaže z zmesjo, ki se napravi, če se dene kolofonija v spirit in dobro zmečka, potem pa pridene še saj. Ne da bi se lub kaj obvezaval, naj se drevo namaže in sicer kakor hitro je mogoče, da mu mraz še bolje ne škoduje. Po letu se rana običajno zaraste. Pod to mažo napravi se namreč nov lub. Taka maža jako dobro drevo varuje pred izsušenjem. Če se drevo zamaže z ilovca, ni tako dobro. Ilovca se posuši in razpoka. Drevesa ne varuje pred osušenjem, temveč mu še sama odteguje vlažnost. Seveda popolnoma se slabi nasledki zajčjega zoba le težko odpravijo. Vsekako je pa pridelek nekaterih let izgubljen.

(Presajanje dreves.) Ker se nam že bliža vesela pomlad in ker v tej dobi presajamo tudi sadna drevesa, dovolite, da o tem nekaj spregovorim. Ako hočemo kako drevo, naj bo že požlahnjeno, ali divjak, presaditi, moramo ga najpoprej varno izkopati, da mu ne potrgamo malih koreninic, drugih pa ne ranimo. Ako drevje v spomladi presajamo, moramo to storiti, tedaj, dokler se še ne muži. Preden divjaka ali že požlahnjeno drevo presadimo, obrežimo ga po koreninah, po deblu, posebno pa srednjo, najdebelejšo korenino, katera naravnost iz debla v zemljo raste, toliko prikrajšamo, da bo komaj še kake tri palce dolga, od stranskih korenin pa le take, katere so predolge, ali katere smo pri izkopanju ranili; najmanjše pa, katere rastejo iz stranskih korenin in se sesavke imenujejo, le takrat (obrežimo), prikrajšamo, ako so na koncih bolne in trohljive. Jamice za té sadeže pripraviti si moramo že nekoliko mescev poprej, da nerodovitna spodnja prst pride na vrh ter si iz zraka navzame rodovitnosti; zato denimo, kadar jamico kopljemo, rodovitno zemljo na jedno stran, spodnjo slabejo pa na drugo. Jame delajmo po 8—10 metrov vsaksebi za drevesa, katera zrastejo velika, za manjše pa po 6 m., in če je le mogoče, vse v lepo vrsto. Predno drevo vsadimo, denimo na dno jam dobre prsti, ali pa rušuje narobe položimo, in na njo zopet nekoliko dobre zemlje, da pride drevo ravno tako globoko, kakor je poprej stalo in ravno tako proti solncu obrneno, kakor poprej. Ko smo to storili, zabijmo trdno sredi jame močen kol, potem posadimo drevesce h kolu, poravnajmo korenine lepo varno na vse strani, največ pa na stran proti solncu, denimo na korenine dobre, rahle prsti, — nikdar pa surovega gnoja, — drevesce malo potresimo, da

se prst dobro zgosti med koreninami, in nič praznega prostora med njimi ne ostane; po vrhu zagrebimo s taisto prstjo, ki je iz dna jame, jo nekoliko, — pa ne pretrdno, zatlačimo; okoli debla pustimo majhno jamico, liki skledico in naposled dobro zalijmo z vodo z gnojem pomešano, posebno če v spomladi presajamo Vsako tako presajeno drevesce privežimo s slamo, pa rahlo h kolu; med kol in drevesce vložimo mahu, da se drevescu koža ne oplazi in rana ne naredi. Če je drevesce na takšnem kraju, kamor živina zahaja, zavarujemo ga s trnjem, (ne s košem), da ga ne podere, ali, kadar bo zeleno, ne obje.

Razne stvari.

(Umor in samomor.) V Radnici na Hrvaškem se je kmet Luka Čubnila zaljubil v vdovo Marijo Čubnila. Pregovoril jo je, da je prišla k njemu stanovati. Sprva sta mirno živela, ko se je mej njima začel prepir. Ona je ušla od njega. Ko je nekoč prišla ona po vodo, je Luka pritekkel, prijel jo za noge, ko se je nagnila čez rob vodnjaka in jo notri vrgel. Sedaj je skočil sam v plitev vodnjak. V vodnjaku se je začel med njima hud boj. On jo je skušal pocopiti. Neka ženska je ljudi skup sklicala. Luka je skočil iz vodnjaka in bežal. Marijo so iz vodnjaka še živo izvlekli. Povedala je še, kako je bilo, potem pa umrla. Njega našli so obešenega v gozdu.

(Mlad požigalec) Graško deželno sodišče je obsodilo štirinajstletnega pekoveškega učenca Franca Maningerja iz Pirohe, ki se je v Št. Ruprehtu učil pekarije, in je v decembru zažgal v tem kraju razne dni v petih krajih. Izpovedal je, da je požigal, ker je rad gledal, kako se gasilci zbirajo in gase.

(Prijet ropar) V Marmaros-Szigetu je policija prišla roparja in morilca Alfonza Hredija, ki je priznal več svojih zločinov.

(Parnik — potopil) Potopil se je francoski parnik pri izhodu iz pristanišča Pasajer. 19 ljudi je utonilo.

(Odrečeni dvoboj.) Sourednik časopisa „Reichswehr“ je poklical urednika „Arbeiterzeitunge“ dr. Adlerja na dvoboj, ker ga je napal v svojem listu. Dr. Adler je odklonil dvoboj, ker so socijasti načelno proti dvoboju.

(Iz življenja policijskega komisarja.) V Parizu je umrl poljejski komisar M. Clement. Služil je pri policiji od 1857. jednako vestno cesarstvu, kakor republiku. On je svoj čas prijel princa Petra Bonaparte, ki je bil ustrelil žurnalista Noirja. On je odpeljal v ječo princa Jerometa Bonaparta in vojvoda Orleanskega, ki sta se brez dovoljenja povrnila v Francijo s pretvezo, da hočeta služiti pri vojaki. On je izročil grofu Pariškemu dekret, s katerim so ga iztirali iz Francije. V svoji pisarni je imel železno omaro, v kateri so bili papirji, od katerih je odvisna sreča 10.000 rodbin v Franciji, kakor je trdil. Po smrti njegovi se odpre to omaro, a je v veliko začudenje bila prazna.

Volitev V. kurije za volilni okraj Celje-Brežice-Ptuj-Ljutomer-Slovenjigradec je danes končana. Izvoljen je č. g. župnik Josip Žičkar. Hvala Bogu, da je ta mučna volitev pri kraju. — Volilci dne 17. marca voliti Vam je tri poslance kmečke skupine. Združite svoje glasove na gospode profesor Fr. Robič, dr. Lavoslav Gregorec in pa Hugona pl. Berks. — Dne 20. marca l. l. nas čaka huda bitka. Če se združimo vsi voljeni bode za mesta in trge dr. Juro Hrašovec.

Zahvala.

Nekaj volilcev V. kurije oddalo je tudi meni svoj glas, dasi nisem bil kandidat. Zahvaljujem se jim in obljubim, da bodem, četudi nisem poslanec, pospeševal njih težnje v prid in blagor domovine. Bog živi!

Celje, 12. marca 1897.

Dragotin Hribar.

Koledar.

Petek (12.) † Kvatre; Gregorij I. p. Sul. i. ž. G. — Sobota (13.) † Kvatre; Evfracija, dev. — Nedelja (14.) 2. postna. Matilda, kraljica. — Ponedelj. (15.) Longin, muč. — Torek (16.) Hilarij in Tacij, mm. — Sreda (17.) Patricij, škof; Jedert dev. — Četrtek (18.) Ciril Jeruz., škof. — Ščip dne 18. ob 10. uri 26 minut zvečer.

Sejmi.

Dne 15. marca na Zdolah, pri Sv. Trojici v Slov. gor. in v Poličanah. Dne 17. marca na Rečici, v Podčetrtku, Trbovljah, Cmureku in Središču. Dne 18. marca na Vidmu, na Ptujski gori in na Bregu pri Ptuj (za svinje).

Loterijske številke.

Gradec 6. marca 1897: 41, 56, 14, 39, 87.
Dunaj „ „ „ 80, 21, 73, 9, 20.

Pozor!

V krasni Savinjski dolini prodajo se prosto ali pa dajo tudi pod ugodnimi pogoji v najem 2 novo prezidani hiši. Prva enonastropna, v kateri je trgovina z mešanim blagom, druga pritlična z gostilno. Trgovina je jako živahna, ker je v večjem kraju in tikoma farne cerkve. Naslov pove uredništvo „Domovine“. (49) 2—1

VABILO

OBČNEMU ZBORU

posojilnice v Vitanji

ki se vrši

v torek dne 23. marca t. l.

v posojilniški pisarni

s sledečim vspešdom:

- 1.) poročilo načelstva.
- 2.) poročilo računskega pregledovalca,
- 3.) potrjilo računa za leto 1896,
- 4.) volitve načelstva, računskega pregledovalca in njegovega namestnika,
- 5.) razni nasveti.

Občni zbor se začne ob 2. uri popoldne. Ako se ne bi ob tej uri sešlo postavno število udov, se vrši ob 3. uri popoldne tistega dne drugi občni zbor v zgoraj napovedanem vspešdom, pri katerem odločuje vsakoršno število udov. (50)

Posojilnica v Vitanji 7. marca 1897.

Načelstvo.

Vabilo

občnemu zboru

posojilnice v Slovenski Bistrici

registrovane zadruge z neomejeno zavezo

v ponedeljek dne 22. sušca 1897

ob 2. uri popoldne v uradni pisarni.

Dnevni red.

- 1.) Poročilo načelstva.
- 2.) Potrjenje letnega računa za leto 1896.
- 3.) Razdelitev čistega dobička.
- 4.) Izvolitev načelstva in nadzorstva.
- 5.) Privoljenje remuneracije.
- 6.) Slučajnosti.

(51) 1

Načelstvo.

Častni diplom Celje 1888.

Josef Tabor

tovarna cementnih izdelkov
v Celji in na Zidanem mostu.

Priporoča častitemu občinstvu, stavbenim mojstrom in častiti duhovščini svojo veliko zalogo cementnega blaga po jako nizki ceni: Cementne plošče štiri in šestvoglata gladke in natisnjene v različni velikosti in v različnih barvah, posebno za tlake v cerkvah, dvoranah in hodnikih. Trotoar-plošče križaste in rižaste, velike in male za pred hiše in po kolodvorih in tudi robna kamena zraven spadajoče.

Dalje imam tudi v zalogi stopnice, podboje za đuri, kamena za pred vodnjake, konjske jasli, svinjska korita, plošče za dimnike, (mize za na vrte ali utice z napisom ali gladke). Okrogle stebre ali (falarje) velike in majhne za cerkve, dvorane in hodnike, nagrobna kamena in kamena za grobne križe. Prevzamem tudi vse petonirunge po konjskih in govejih hlevih in po vežah po najnižji ceni (24) 5—4

Josef Tabor

izdelovatelj cementnega blaga v Celji, Kolodvorske ulice št. 13, na Zidanem mostu, Briše št. 100.

Dragi bralci „Domovine“!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

naznanjam, da imam veliko zalogo finega starega in novega vina, katerega sem kupil naravnost od pridelovalca ter zamorem z njim postreči vzlic izvrstnemu blagu, prav po nizki ceni. — Nadalje naznanjam, da odprem s 15. dnem februarja v „Narodnem domu“ trgovino s špicerijskim blagom, ter se priporočam slavnemu občinstvu in častiti duhovščini za mnogoštevilni obisk. Zagotavljam pošteno postrežbo z vedno svežim blagom. — Moja prodajalnica z žitom, sadjem, domačimi pridelki, kakor tudi s špicerijskim blagom pa ostane tudi, kakor dosedaj na Ljubljanski cesti št. 10 (pri „Kroni“).

Svoji k svojim!

Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

(135) 52—37

„Pri dobrem pastirju“!

Zaloga (Confection)

narejene obleke
za gospe in gospodične
v Celji

Graška ulica (Grazerstrasse) 4

priloga za bodočo sezijo:

fine vratnike od	1 gl.	50 kr.	naprej
spomladanski jaket od	8 " "	" "	" "
vremenski plašč od	8 " "	" "	" "
suknena jopa od	3 " "	80 " "	" "
porhantna bluzna od	1 " "	" "	" "
porhantna obleka od	2 " "	60 " "	" "

Z veseloštopovanjem

(48) 10-2

Karl Roessner.

Trgovski pomočnik

želi vstopiti s 1. aprilom v trgovino z mešanim blagom na deželi ali jo prevzeti na račun.

Ponudbe naj se blagovolijo pošiljati pod N. N. poste restante Vipava, Kranjsko. (46) 3-2

Pekarija z gostilno, vino- in žganjetočilnico v večjem,

lepem trgu na Spodnještajerskem, v katerem kraju je med drugim c. kr. sodnja in kopalnišče, odda se takoj pod prav ugodnimi pogoji v najem. Več se izve v Celji v hiši št. 23 v Gospodskih ulicah (Herrengasse) v pritičji. (47) 3-2

Zaloga vina

Ant. Polley-ja

v Sežani
(južna železnica)

Črno in belo pristno vino
po 23 in 28 gl. hektoliter. (257)

V svrhu varnosti občinstva pred nevarnimi ponorjenji nosim od sedaj nadalje to le oblastveno registrirano varstveno znamko.

Jedi o pravi Balsam

(Tinctura balsamica)

iz lekarne pri „angelju varhu“ in tovarne farmaceutičnih preparatov

A. Thierry-ja v Pregradi pri Rogatec-Slatini.

Preskušen in potrjen od zdravstvenih oblastev.

Najstareje, najpristnejše, najreelnejše in najceneje ljudsko domače zdravilo, ki uteši prsne in plučne boleti itd. ter je vporabno notranje, in zunanje. V znak pristnosti je zaprta vsaka steklenica s srebrno kapico, v katero je vtisnjena moja tverka Adolf Thierry, lekarna pri „angelju varhu“. Vsak balsam, ki ne nosi zgoraj stoječe zelene varstvene znamke, naj se odkloni kot čim ceneje tem nič vrednejo ponaredbi. Pazi naj se toraj vedno natančno na zeleno varstveno znamko, kakor zgoraj! Ponarejalce in posnemovalce mojega jedinega pravega balzama, kakor tudi prekupe ne vrednih ponarejenih, občinstvo varajočih drugih balzamov, zasledujem najstrožje sodnijskim potom na podlagi zakona o varstvenih znakih. Kjer se ne nahaja zaloga mojega balzama, naj se naroči direktno in naslovi: Na angelja varha lekarno A. Thierryja v Pregradi pri Rogatec-Slatini. 12 malih ali 6 dvojnih steklenic stane franko do vsake avstro-ogerske poštne postaje 4 krone, v Bosno in Hercegovino 12 malih ali 6 dvojnih steklenic 4 krone 60 vinarjev. Manj kot 12 majhnih ali 6 dvojnih steklenic se ne razpošilja. Razpošilja se samo proti predplačilu ali poštne povzetju. Pazi naj se vedno natančno na zgorajšnje zelene varstvene znamke, katero mora nositi v znak pristnosti vsaka steklenica. (12) 20-3

Adolf Thierry, lekarnar
v Pregradi pri Rogatec-Slatini.

Prodajam

zaradi smrti moje žene dve posestvi z vsem gospodarskim orodjem, živino itd. Posestvi obsežate 23 oralov njiv in travnikov. Vse se nahaja ob veliki cesti. Natančneje pove posestnik (33) 4-4

Anton Kožuh
v Ivenci hiš. št. 10 in 3
občina Višnja ves pri Vojniku.

Deloljubne osebe — povsod — katere trajni denarni zaslužek iščejo, naj pismeno povprašajo pod „Zukunftsvorsorge“ Gradec, poste restante. (38) 16-3

Pristno žganje

domačih pridelkov

razpošilja po 4 litre franko na vsako avstrijsko pošto, in sicer:

Brinjevec za	gld 5-
Konjak za	" 8-40
Rum za	" 3 80

Franc Goričar

v Letušu

pošta Rečičkavas na Paki.

(52) 4-1

Orgljavec in cerkvenik

išče službe.

Nastopiti jo želi o sv. Jurju. — Več pove upravnitvo „Domovine“ v Celji. (34) 3-3

Ponudbeni razpis.

C. kr. trgovsko ministerstvo razpisuje izvršitev uradnega poslopja za c. kr. poštni in brzojavni urad v Celji za povprečno svoto in sicer: proračunjeni stroški znašajo:

- 1.) Povprečna svota za uradno poslopje ter stranskih stavišč gl. 143 300 —
- 2.) Za nadaljna izvršilna dela " 7 000 —

Natančna določila za ponudbene vloge, nadalje ponudbeni obrazci, načrti s proračunjeno svoto ter popis stavbe, kakor tudi splošni in posebni stavbeni pogoji na razpolaganje so pri c. kr. poštne in brzojavne ravnateljstvu v Gradci ter pri c. kr. poštne in brzojavne uradu v Celji od 15. marca 1897 nadalje med uradnimi urami v pregled.

Istotam dajo se tudi vsa nadaljna pojasnila. Dotične ponudbe imajo se kolekovati s 50 kr. za vsako polo ter vložiti v zapечатem zavitku z naslovom: „Ponudba, glede stavbe c. kr. pošnega in brzojavnega poslopja v Celji“ pri c. kr. poštne in brzojavne ravnateljstvu v Gradci, ali pri c. kr. poštne in brzojavne uradu v Celji najkasneje dne 10. aprila 1897, ob 12. uri popoldne, oziroma frankovano tja doposlati.

Varščina znaša 7500 gl. av. vr.

(53)

Kdo pije
Kathreiner-
Kneippovo sladno kavo?

Vsak, kdor hoče svoje zdravje ohraniti in utrditi, pa ob enem noče pogrešati prijetnega kavinega užitka. Bobova kava je, kakor znano, škodljiva, ker preveč živce razburja; ako se jej pa Kathreinerjeva primeša, jej odvzame škodljive učinke. *****

Vsak jo pije, ki se ne čuti prav zdravega. Posebno za take, ki bolehalo na živcih ali v želodcu, izkazala se je Kathreinerjeva kava, čista brez primesi, v tisočerihih slučajih kot najboljša, najzdravejša in lahko prebavljiva pijača. *****

Vsak otrok in vsaka ženska naj pije Kathreinerjevo kavo, ki je tečna in se prilaga slabemu in rahlemu telesu, naj bo že čista ali mešana z bobovo kavo. S svojim prijetnim, milim okusom se kmalu vsem prikupi.

Vsak, ki hoče pri gospodarstvu kaj prihraniti in vendar uživati okusno in zdravo kavo, naj si kupi Kathreinerjevo kavo. Naj bo čista ali mešana z bobovo, ugajala bo po okusu vsakomu. *****

Kathreiner-Kneippova sladna kava je v resnici zdrava družinska pijača, čist prirodan plod v celini zrnih, iz najboljšega slada izdelana in po Kathreinerjevem, v vseh deželah priznanem in od največjih strokovnjakov preskušenem načinu z okusom prave bobove kave prekislana. Kathreinerjeva kava združuje toraj v sebi prijetni okus ptuje bobove kave in vse od zdravnikov priznane dobre lastnosti domačega slada. *****

Prošnja: Kdor noče biti goljufan in oškodovan, naj pazi pri nakupu na varstveno znamko in na obliko na strani **Kathreiner.**

naslikanega izvirnega zavoja z imenom **Kathreiner.**
Zavoji brez imena „Kathreiner“ niso pristni.

(259) 5-3